

למרות שהמישטרה עצרה את התנועה, עדיין היו השאון וההמולה כמעט בלתי נסבלים. אוטובוסים, שנהגים כעסו על העיכוב הבלתי-צפוי, צפרו בחימה והקהל הרב שהתאסף צעק, שרק וחיך לעבר בית-המישפט.

אחרי שהשופטים ראו בדיוק את המקום, שבו עמדה בזמן הרצח תיבת-דואר אדום, מה ועגולה, שנעקרה בינתיים מהמקום, החלו הולכים במהירות לעבר בר אדרית, שממנו יצא באותו לילה סלומון אבו.

נערות שעבדו אז בבר העידו כי הוא התנהג בצורה מוזרה ועצבנית, ולכן שמו את ליבן אליו. הן גם העידו, כי מייד אחרי שעזב את הבר בפעם האחרונה באותו ערב, נשמעו היריות הקטלניות.

השופטים

עייפים

השופטים יגיעו רבות כדי לצנן את התלהבותן של נערות הבארים, שיצאו בעיקבות השופטים. מפעם לפעם עברה שיירת המישפטים ליד דלתו של בר פתוח, ועורכי-דין, בחליפות שחורות ו-עניבות, כיאה למיקצועם, כמעט שהת-חככו בנערות בר הלבשות גם הן לפי המקובל במיקצוען.

מהמקום שבו שכן בר אדרית, ששוב אינו קיים, הלכו השופטים לראות את מר עזון-הקלפים ברחוב אלנבי מס' 13, שבו שהה בזמן הרצח ישראל דנוך, שהצטרף למירדף ושהביא, ביחד עם החיילים, את סלומון אבו למישטרה בליל-הרצח.

מסלול השיחזור נמשך בתחנת-המוניות אילת, שם ישב בליל-הרצח. נהג מונית

וינוגרד. לידו השופט אברהם מישר, במיקטורו לבן ועונב עניבה ססגונית, ולידו השופטת עדנה שצקי, גם היא בדיקט לבן ובצעף. שוטרים ואנשי מישמר-הגבול פינו את הכבישים לפני השופטים.

שלושת השופטים נראו נבוכים למדי ב-מרכז איזור הבארים והמועדונים. מימין, בחליפה כהה, נשיא הרכב, השופט אליהו

שוטרים. היא נותרה לעמוד על מקומה וצפתה בשופטים ועורכי-הדין בשיוויין נפש — היא הרי מכירה בתי-מישפט.

בקרב העיתונאים, שהתלוו לשופטים, היה גם זקן עיתונאי בית-המישפט, יחזקאל אדירם, שזכר את הביקור במקום שערכו השופטים בעת המישפט המקורי ב-1970. גם הם באו למקום כדי לראות במו עיניהם את המקומות שעליהם סיפרו העדים. אולם הם ערכו את הביקור בשעות-לילה מאוחרות, כדי שהתנאים יהיו דומים ככל-האפשר לאלה ששררו בעת הרצח, שאירע ב-חצות-לילה. גם אז עוררה הופעתו של הר-נשיא, זאב צלטנר ז"ל וחבריו, התרגשות גדולה בקרב נערות-הבארים ושוכני הר-רחוב האחרים.

סלומון אבו עצמו בילה את שני הברי-קורים בתוך המכונית הסגורה. אחרי ש-הוצא ממנה לרגעים אחדים, ביקשו הר-שוטרים רשות להחזירו לתוכה, כדי לש-מור עליו מחשש בריחה או הברחה אפשר-רית, והסניגורים נעתרו לבקשה. גם בביר-קיר הראשון בשנת 1970, ירד אבו רק לדקות מעטות מהמכונית, כבול באזיקים ומלווה מישמר כבד, והוחזר מייד למכו-נית. הביקור דמה לפסטיבל עממי רב-מש-תתפים, ורחוב הירקון לא ישכח את הר-מאורע הזה במהרה. **אילנה ארן**

שופטים ומארחות

לאבו, השוטרים ניסו להרחיקו בצעקות ולפעמים גם בדחיפות. שתי הנערות מימין עמדו בפתח הבר שבו הן עובדות, וצפו בשופט וינוגרד (מימין, במשקפיים) ובסניגור זלמן סגל (משמאל).

התחככו כמעט אלה ב-אלה בעת השיחזור. נערות הבארים היו מלאות סקרנות והביעו בקול רם את אהדתן

אשר למיקומו של מועדון מיני-מונדים, שלדברי החיילים הרודפים, הם עברו לידו בליל-הרצח. מועדון זה שוב אינו קיים, ואיש מהנוכחים לא ידע את מיקומו הר-מדייק.

נערות-בארים

נרגשות

הכל חזרו לעבר זירת העבירה כדי לשוב ולעבור במסלול שאותו הציע אבו, שטען כי כאשר נתקל במירדף אחרי הרצח, חשש מהמישטרה משום שהיה מבוקש, ונמלט. הוא רץ, לדבריו, דרך רחוב הירדן, ולא עבר כלל במקום שבו נמצא למחרת האקדח.

רחוב הירקון היה גם הוא מלא סקרנים, שהורחקו על ידי השוטרים. רק הקוקסינל המפורסמת, שושייזלמן לא נרתעה מה-

נת נס-ציונה-אידלסון, ולכן אפשרית גם גירסתו של אבו, כי הוא כרה מהמקום דרך רחובות הירדן ואידלסון. כאשר חצו השופטים, מלווים בתובע סברין ("עוזי") שטרר, המתמחה שלו של ולך, והסניגורים, זלמן ונחמה סגל, את רחוב בריהודה, ניכר היה בהם כי המירדף המהיר בשמש הלוחטת התיש אותם. כמה מלווים התעייפו והחליטו לסיים את הטויל ליד הבית ברחוב הברון מס' 5, במקום שבו נתפס סלומון אבו, תשוב מריצה, על-ידי חבורת חיילים.

אבל הדרך עוד לא תמה. על השופר-טים היה להמשיך ולחזור לרחוב הר-ירקון כדי לבקר במקום שבו עמד בליל הרצח מלון בשם גת-רימון, ושבו אמור היה אבו לפגוש את אשתו. המלון נהרס בינתיים, ואבו לא פגש את אשתו באותו לילה גורלי.

ויכוח התנהל בין הצדדים למישפט ב-

שמע את היריות, ראה את הרצח בורח צפונה, ויורה בקורבנו השני — אהרון מליח. לדבריו, היו היריות הללו בכניסה למיספרה פיגארו, שמול תחנת המוניות. הפלמיה הנכבדת פנתה גם למירדכה, שעליה עמד הרצח כאשר ראה אותו עד אחר, שעמד במירפסת מועדון-השחמט ש-בפינת רחוב הירדן. התחנה הבאה היתה הבית בפנינת הרחובות נס-ציונה-הירקון, שבו השיחים שבתצרו נמצא אקדח-הרצח. מיספרו של הבית היה שנוי במחלוקת, משום שאנשי המישטרה, שמצאו את הר-אקדח, כתבו בוד"ח שמסרו, מיספר אחר מזה הנמצא על קיר-הבית.

לדברי התביעה ברח אבו דרך רחוב הר-ירקון ומשם לנס-ציונה. השופטים המשי-כו את הצעדה לאורך רחוב זה. שם, ב-מלון נס-ציונה, היה בליל המיקרה עד שאמר כי פגש בבורח כאשר יצא מהמלון. השופטים ראו כי המלון ניצב ממש בפני-

ויכוח התעורר מדי פעם בין הר-תובע סברין ("עוזי") שר-טר (מצביע) ובין הסניגור זלמן סגל (מא-חוריו, חבוש כיפה) כאשר לדיוק השיחזור.